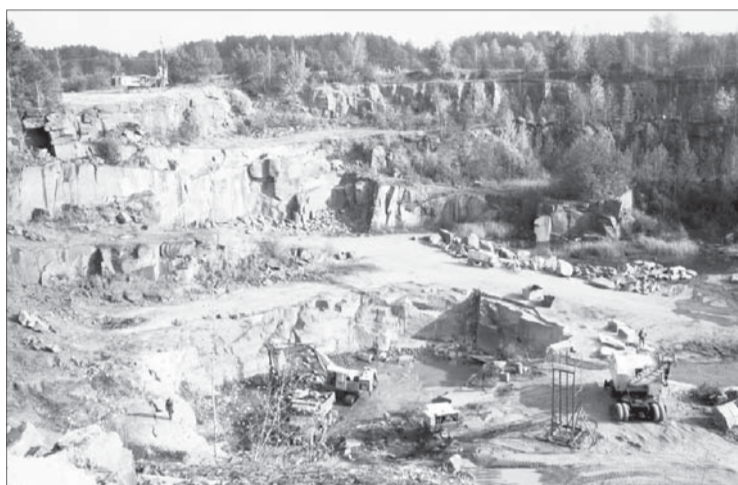

Станція Клесів – “гаряча точка” залізниці

Потрапити зі Львова до Клесова – завдання не з простих. Єдиний поїзд, що курсує між Львовом та Києвом через станції Волині та Рівненщини, зупиняється тут лише на хвилину о четвертій ранку. Тому для переважної більшості пасажирів, які у перші години мандрівки ще “одним оком” спостерігають за населеними пунктами, що пропливають за вікном, Клесів залишається невідомим.

Вантажна станція у невеликому містечку Клесів – одна з найпотужніших у Львівській залізниці. А на Рівненській дирекції вона впевнено утримує першість із навантаження, адже понад половину вантажних перевезень, що здійснює дирекція, вирушають за маршрутами саме з цього містечка. Недаремно Клесів у народі називають “Донбасом” Львівської залізниці.

Місто велосипедів та бурштину

У Клесові мене зустріла господиня станції Тамара Круглик, яка на час відпустки начальника виконувала обов'язки керівника. Вона якраз готувалася до селекторної наради, тож аби не заважати, після ранкового перепочинку, я вирушив на екскурсію Клесовом – відчути колорит та побачити, як

живуть клесівчани.

У Клесові мешкає приблизно 8 тисяч осіб. В основному вони працюють на місцевих кар'єрах та у лісгоспі. Приватний бізнес тут теж непогано розвивається. Ця територія в часи палеогену була щедро обдарована не лише щебенем, але й бурштином, тому чимало мешканців “промишляють” видобуванням цього цінного продукту. Мінерал продають оптом або виготовляють із нього біжутерію чи ікони – в місцевих крамничках образи можна придбати в межах 200 гривень.

Та перше, що кидається у вічі – велетенська кількість велосипедів, які тут – найпопулярніший вид транспорту. Куди не кинь оком – усюди велосипедисти, незалежно від віку та соціального становища. Клесівчани не бояться за

свій транспорт, тому залишають його без остраху на спеціальних стоянках, обладнаних біля кожного закладу торгівлі, нерідко на залишеному велосипеді можна побачити ще й валізки та сумки. Цікава деталь: китайських чи “раритетних” велосипедів тут практично нема, усі – сучасні українські моделі. Продаються вони разом із усім необхідним реманентом на центральному ринку. Як я дізнався згодом, керівництво станції теж користується цим екологічним видом транспорту.

Саме станційне приміщення видалося дуже охайним, видно, що працівники намагаються облаштувати “робочу зону” із максимальним комфортом. Незважаючи навіть на певні труднощі інженерно-комунікаційного характеру: на станції досі нема нормальних туалетів та водопроводу. Працівники не скаржаться – звикли.

Жінка – всьому голова

На станції Клесів господарюють жінки. Із майже півсотні працівників станції “сильної статі” і півтора десятка не набереться. Чоловіки займаються тут переважно важкою фізичною працею. Натомість у керівному складі панує жіноча солідарність, розумова робота – за жінками. Начальник станції Антоніна Іванівна Пацук перебувала в цей час у відпустці, її заступник – у декреті. Хоча всі виробничі клопоти тимчасово лягли на плечі Тамари Круглик, Антоніна Пацук прийшла на роботу, аби переконатись, що з господаркою все добре, і, за потреби, була готова допомогти колезі. За час спільної роботи на станції три жінки стали справжніми подругами і готові під-

ставити дружнє плече в будь-якій ситуації.

– Тамари Круглик я довіряю як собі, – запевнила начальник станції Клесів. – Ми добре розуміємо одна одну, тому не боюся покла-

не судилося – іспити склала, але не пройшла за конкурсом. Повертаючись із технікуму, побачила у тролейбусі оголошення про набір у Здолбунівське залізничне училище. Із знайомих професій

дати на неї свої обов'язки. Хоча робота не з простих, особливо для жінки. У нас навіть чоловіки іноді не витримують навантаження – дуже нервова робота.

Залізничний шлях Тамари Круглик – окрема історія. На залізницю, стверджує вона, потрапила випадково, і до навчання за фахом майже ніколи не стикалась із колією. Однак за 20 років роботи на залізниці полюбила свою професію і тепер не уявляє себе поза залізницею.

– Я хотіла бути військовим юристом, дуже подобалася мені їхня форма, – зізнається Тамара Круглик. – І тому після школи вирішила поступити на юридичний факультет Рівненського сільськогосподарського технікуму. Однак

там була лише одна – провідник. Але і туди не взяли – треба було мати сімнадцять з половиною років, а мені було лише 17. Та у приймальній комісії мені сказали: “Йди на чергового по станції!”. І я пішла. Хоча не дуже розуміла суті своєї майбутньої роботи, доки не побачила усе це на власні очі, ознайомилася зі станцією, отримала уявлення що таке поїзд, вагони, колія, стрілки...

Зараз своє знайомство із залізницею Тамара Круглик згадує з усмішкою, але на початку навчання було не до жартів. Про це може свідчити бодай той факт, що нинішня в.о. начальника станції з лекцій їздила додому автобусом, бо боялася подорожувати дизелями.

(Продовження на 6-й стор.)

